ansøgernes eksamensbeviser i betragtning, og at den har valgt at forfremme en person, hvis eksamener efter tjenestemandens opfattelse lå på et lavere niveau end hans eget.

3. I forbindelse med forfremmelser er anciennitet kun ét blandt flere kriterier, og den kan under ingen omstændigheder have større vægt end ansøgernes fortjenester.

I sag 9/82

LENE ØHRGAARD OG JEAN-LOUIS DELVAUX, tjenestemænd ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, begge boende 11 A, avenue Champel, B-1650 Rhode-Saint-Genèse, Belgien, repræsenteret og bistået af advokat Jytte Thorbek, København, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Johannes Føns Buhl, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående de i stævningen nedlagte påstande,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden P. Pescatore, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Ved stillingsopslag KOM/1134-1140/80, som blev offentliggjort i »Ledige stillinger«, nr. 49, opslog Kommissionen syv stillinger ledige som ledende oversættere i lønklasse LA 5/4; stillingerne skulle besættes i henhold til de budgetmæssige bevillinger.

Kvalifikationskravene for de pågældende stillinger var følgende:

»— uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring på tilsvarende niveau;

— lang erfaring i oversættelse. Erfaring i revision, og

— sikker udtryksfærdighed og stilfornemmelse«.

Der indkom tretten ansøgninger inden for den i stillingsopslaget fastsatte frist, herunder fra sagsøgerne samt fra Tilly Bye Rasmussen og Anker Rasmussen.

For så vidt angår de pågældende fire personers kvalifikationer bemærkes følgende:

a) Begge sagsøgerne havde bestået en universitetseksamen inden de bestod Fællesskabets almindelige udvælgelsesprøve, og havde ligeledes godtgjort en omfattende faglig erfaring. De blev begge ansat i 1974, Lene Øhrgaard i lønklasse LA 7 og Jean-Louis Delvaux i lønklasse LA 8, og begge blev forfremmet til lønklasse LA 6 den 1. januar 1979. I mellemtiden havde de haft tjenestefrihed af personlige årsager i et år og syv måneder, som de anvendte til videreuddannelse i tjenestens interesse.

b) Tilly Bye Rasmussen har bestået højere handelseksamen og eksamen som tresproglig korrespondent. I perioden 1966-1973 arbejdede hun som korrespondent i fremmede sprog, som sproglig sekretær og underviste desuden i fransk på aftenkursus; samtidig hermed bestod hun EA-eksamen i 1971. Hun har desuden arbejdet som free lance-oversætter for Kommissionen og Parlamentet og som praktikant ved Kommissionens møde- og tolketjeneste. I 1974 blev hun ansat som assisterende oversætter i lønklasse LA 7/1; den 1. februar 1978 blev hun forfremmet til lønklasse LA 6 og den 1. marts 1981 til lønklasse LA 5.

c) Anker Rasmussen bestod i 1973 handelsvidenskabelig afgangseksamen (HA) og handelshøjskolens en-sproglige korrespondenteksamen; i 1979 bestod han cand.merc.-eksamen ved

samme læreanstalt. I 1974 blev han ansat som assisterende oversætter i lønklasse LA 7/1; den 1. juni 1978 blev han forfremmet til lønklasse LA 6 og den 1. marts 1981 til lønklasse LA 5.

Den 1. marts 1981 udnævnte Kommissionen således Tilly Bye Rasmussen og Anker Rasmussen til ledende oversættere og meddelte den 3. april 1981 de to sagsøgere afslag på deres ansøgninger. I medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, indgav sagsøgerne henholdsvis den 3. juni og den 15. maj 1981 en klage over afslaget. Kommissionen afviste klagerne ved afgørelser af 1. december 1981; stævningen er indgivet til Domstolen den 8. januar 1982.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling, uden at der skal foretages bevisførelse. Den har dog anmodet Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål inden den 5. marts 1983:

1) Fortolkes eller anvendes det i tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 1, andet afsnit, anførte krav om universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber forskelligt, alt efter om der er tale om tjenestemænd i kategori A eller i sprogtjenesten?

2) Hvorledes kombinerer Kommissionen i praksis de to første kvalifikationskrav i meddelelsen om ledig stilling, navnlig i det tilfælde, hvor en ansøger i højere grad har dokumenteret faglige kundskaber end et eksamensbevis fra et universitet?

II — Paternes påstande

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

»1) De af sagsøgte ved skrivelse af 3. april 1981 meddelte afslag på ansøgning om stilling som ledende oversætter (KOM/1134-1140/80) annulleres.

2) Sagsøgte tilpligtes at tildele sagsøgerne stillinger som ledende oversættere med anciennitet fra den 1. marts 1981 enten ved permanent oprettelse af to nye stillinger som ledende oversættere eller ved annullation af udnævnelserne af Tilly Bye Rasmussen og Anker Rasmussen og udnævne sagsøgerne i disses stillinger.

3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger«.

I svarskriftet har *Kommissionen* nedlagt følgende påstande:

»— Afvisning af sagen eller subsidiært frifindelse for de af sagsøgerne nedlagte påstande.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

I duplikken har Kommissionen nedlagt følgende yderligere påstand:

»— afvisning af sagsøgernes adkomst til at fremføre nye søgsmålsgrunde under henvisning til de fremkomne retlige eller faktiske omstændigheder, subsidiært forkastelse af sagsøgernes påstand om, at der er tale om magtfordrejning ved besættelsen af stillingerne KOM/1134-1140/80«.

III — Paternes anbringender og argumenter

I stævningen har *sagsøgerne* gjort gældende, at stillingerne ikke burde være tildelt Tilly Bye Rasmussen og Anker Rasmussen; for så vidt angår Tilly Bye Rasmussen anføres, at hun ikke opfylder betingelserne i stillingsopslaget, da EA-uddannelsen ikke er uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring af tilsvarende niveau; for så vidt angår Anker Rasmussen opfylder han ikke betingelse to i stillingsopslaget, da han ikke har lang erfaring i oversættelse efter at have opnået eksamen på universitetsniveau.

I stedet burde stillingerne være tildelt sagsøgerne, idet de opfylder stillingsopslagets betingelser, da de begge har både universitetseksamen og lang tids erfaring i oversættelse og revision.

I svarskriftet har *Kommissionen* principalt påstået afvisning af de nedlagte påstande. Den anfører, at afslagene ikke kan annulleres, eftersom ansættelsesmyndigheden har en vidtrækkende skønsmæssig beføjelse med hensyn til at vurdere ansøgeres kvalifikationer, og en udnævnelse, der er sket ud fra en helhedsvurdering, kan ikke tilsidesættes, medmindre der foreligger et åbenbart fejlskøn, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag. Endvidere er det udelukket, at Domstolen skulle kunne give en institution et pålæg; Domstolen kan således ikke bestemme, at sagsøgerne skal udnævnes til ledende oversættere.

Subsidiært har Kommissionen anført, at såfremt Domstolen accepterer at tage sagsøgernes påstande op til nærmere overvejelse, ønsker den at understrege, at sagsøgerne ikke har gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden skulle have gjort sig skyldig i nogen formel eller materiel fejl, hvilket må være en af forudsætningerne for at følge sagsøgernes påstand om annullation af ansættelsesmyndighedens retsakt.

Kommissionen har desuden gjort gældende, at tjenestemandsvedtægten ikke giver tjenestemænd, som opfylder betingelserne for at blive forfremmet, nogen subjektiv ret hertil. Under alle omstændigheder har udvælgelsesproceduren ifølge Kommissionen været helt normal, således som det fremgår af en sammenligning mellem de to sagsøgeres karriereforløb på den ene side og Tilly Bye Rasmussens og Anker Rasmussens på den anden.

Kommissionen har ligeledes understreget, at der ved afslaget på sagsøgernes ansøgninger ikke er taget stilling til, hvorvidt sagsøgerne på et senere tidspunkt kan forfremmes, men Kommissionen har gentaget, at sagsøgerne ikke har noget vedtægtsmæssigt krav på at forpligte Kommissionen til at søge oprettet to nye stillinger som ledende oversættere med henblik på at ansætte sagsøgerne heri med anciennitet fra den 1. marts 1981.

Med henblik på muligheden af at annullere udnævnelserne af Tilly Bye Rasmussen og Anker Rasmussen har Kommissionen anført, at for så vidt angår Tilly Bye Rasmussen har hendes uddannelse bestået i en kombination af praktisk erhvervsarbejde og teoretisk uddannelse, som også omfatter studier »på et niveau, der må sidestilles med universitetsniveau«, og for så vidt angår Anker Rasmussen afsluttedes hans uddannelse — efter at have været afbrudt i 1974 — med en eksamen på universitetsniveau i juni 1979. Både før og efter færdiggørelsen af sin uddannelse har Anker Rasmussen på heltidsbasis været beskæftiget med oversættelsesarbejde.

Ifølge Kommissionen måtte den af sagsøgerne fremførte søgsmålsgrund desuden støttes på vedtægtens artikel 45, stk. 1; sagsøgerne har imidlertid misfortolket denne vedtægtsbestemmelse, idet forfremmelser sker på grundlag af en helhedsbedømmelse af ansøgernes fortjenester, og en sammenligning af eksa-

mensbeviser er ikke noget afgørende kriterium. Sagsøgernes anbringender har derfor ikke støtte i vedtægten.

I replikken har *sagsøgerne* fremsat en række bemærkninger til Kommissionens sagsfremstilling, inden de har gennemgået dens retlige bemærkninger.

Sagsøgerne har henvist til vurderingerne i deres bedømmelser for perioden 1. juli 1977 — 30. juni 1979. Disse vurderinger er blevet bekræftet i bedømmelserne for den følgende periode, og det er således i strid hermed, at direktør for afdelingen for oversættelse, dokumentation, reproduktion og bibliotek, A. Ciancio, i en skrivelse af 18. februar 1981 som begrundelse for at afvise sagsøgernes ansøgninger anfører, at de ikke havde de for en ledende oversætter væsentlige egenskaber, nemlig den pålidelighed og sikkerhed i udtryksformen, som er nødvendige for den tjenestemand, hvis oversættelser ikke behøver revision. De har i den forbindelse understreget, at A. Ciancios vurdering også er i strid med Kommissionens bemærkninger om sagsøgerne i sag 10/82.

Efter sagsøgernes opfattelse kan det desuden undre, at ansøgere, der end ikke opfylder betingelserne i stillingsopslaget, skal omfattes af undtagelsen om »hurtigt karriereforløb«; ifølge sagsøgerne er en sådan praksis fra administrationens side endvidere i strid med vedtægtens artikel 5, stk. 3.

Videre har sagsøgeren bemærket, at deres tjenestefrihed af personlige årsager i tjenestens interesse skal medtages ved anciennitetsberegningen; dette vil betyde, dels at Lene Øhrgaard har større anciennitet end Tilly og Anker Rasmussen, samtidig med at hun på ansættelsestidspunktet havde en langt højere uddannelse, dels at Jean-Louis Delvaux har samme anciennitet som Tilly og Anker Rasmussen, ligesom han på ansættelsestidspunktet ligeledes havde en langt højere uddannelse.

For så vidt angår Kommissionens retlige bemærkninger har sagsøgerne først anført, at ansættelsesmyndigheden har ansat personer, der ikke opfylder stillingsopslagets betingelser, hvorved den har foretaget et åbenbart fejlskøn. Selv om de to personer, der blev udnævnt, skulle opfylde kvalifikationskravene, foreligger der alligevel et åbenbart fejlskøn fra Kommissionens side, idet sagsøgerne er langt højere kvalificeret end de to udnævnte tjenestemænd. Til bevis herfor bør der ifølge sagsøgerne indhentes en ekspertudtalelse, der belyser indholdet af følgende uddannelser: cand. mag., cand. phil., cand. ling. merc., EA, korrespondenteksamen og cand. merc.

Når ansættelsesmyndigheden således fejlagtigt har givet to kvalificerede ansøgere afslag, medens to andre, der ikke opfylder betingelserne i stillingsopslaget eller i hvert fald er langt mindre kvalificerede, er blevet udnævnt i stedet, må følgen af dette være, at ansættelsesmyndigheden udbedrer den skade, sagsøgerne har lidt, ved at tildele dem to LA 5-stillinger. Det bevillingsmæssige grundlag for de pågældende to stillinger er til stede, og Domstolen kan således tage sagsøgernes påstand til følge, uden at det er nødvendigt at fratage Tilly og Anker Rasmussen deres stillinger.

Med hensyn til Kommissionens argument om, at udnævnelsen er sket efter sammenligning af ansøgernes fortjenester, har sagsøgerne anført, at der hos såvel K. Marstrand som J. S. Pignot — i strid med vedtægten — findes parallelle aktmapper, som benyttes i forbindelse med udnævnelsesprocedurer. Sagsøgerne støtter dette på, at der ved forfremmel-

sesproceduren for året 1981 skete en fejlregning for Jean-Louis Delvaux' vedkommende ved pointberegningen efter Noël-metoden. Sagsøgerne har følgelig opfordret Kommissionen til at fremlægge de parallelle aktmapper for de pågældende fire personer.

Sagsøgerne har aldrig gjort gældende, at de har ret til at blive forfremmet. De har derimod anført, at de i den foreliggende sag »er blevet forbigået« til fordel for to ansøgere, der ikke opfylder stillingsopslagets betingelser. Der er således tale om en anden situation end den af sagsøgte omtalte. Der foreligger således en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27, der bestemmer, at det er de bedst kvalificerede blandt de ansøgere, der opfylder stillingsopslagets betingelser, der skal ansættes. Sagsøgerne har desuden gjort gældende, at i det omfang ansættelsesmyndigheden selv har formaliseret kravene i et stillingsopslag, er den bundet heraf og kan således ikke længere henvise til artikel 45. Enhver afvigelse fra de formaliserede krav i opslaget vil være udtryk for magtfordrejning.

Den fejl, ansættelsesmyndigheden har begået ved at udnævne personer, der ikke opfylder stillingsopslagets betingelser, viser, at ansættelsesmyndigheden »forfølger uvedkommende interesser«, og sagsøgerne gør derfor også gældende, at der foreligger magtfordrejning. Ifølge sagssøgerne må anbringendet under hensyn til de nye oplysninger i svarskriftet tages under påkendelse, selv om det først er fremført i replikken.

Sagsøgerne stiller sig desuden meget tvivlende over for deres muligheder for senere at blive forfremmet, idet de har anført, at i forbindelse med de i 1981 foretagne forfremmelser blev Jean-Louis Delvaux prioriteret som nr. 16 og Lene Øhrgaard er slet ikke blevet indstillet.

Endelig har sagsøgerne anført, at ingen af de domme, Kommissionen har påberåbt sig, er relevante for nærværende sag.

I duplikken har *Kommissionen* med hensyn til sagsøgernes udsigter til at blive forfremmet bemærket, at ansættelsesmyndigheden på intet tidspunkt har givet udtryk for, at sagsøgerne skulle være ukvalificerede til forfremmelse inden for deres nuværende tjenestegren; dette bekræftes af, at Jean-Louis Delvaux blev indstillet til forfremmelse i 1981. Hans placering på listen angiver ikke nogen uberettiget tilsidesættelse af ham, idet listen ikke kun vedrører den danske oversættelsesafdeling.

Ifølge sagsøgte indeholder replikken med hensyn til kvalifikationskravene til ansøgerne til stillingerne som ledende oversættere ikke andre elementer end dem, Kommissionen allerede har taget stilling til i svarskriftet. Sagsøgerne har gentaget »den påstand, som går igen som hovedmotivet i deres sagsanlæg, nemlig at en afsluttet universitetsuddannelse er den afgørende betingelse for forfremmelse«. Stillingsopslaget anfører imidlertid udtrykkeligt som kvalifikationskrav: »... eller faglig erfaring på tilsvarende niveau«. Sagsøgernes ensidige henvisning til eksamenskriteriet som grundlag for at komme i betragtning ved forfremmelse er således i modstrid med kvalifikationskravene i stillingsopslaget. Forfremmelser afgøres af ansættelsesmyndigheden efter kriterierne i vedtægtens artikel 45 efter en sammenligning af ansøgernes fortjenester og ikke kun på grundlag af universitetseksamener. Desuden kan ansøgere med en sprogligt-litterær uddannelse ikke have fortrin

frem for ansøgere med en erhvervspræget teoretisk og faglig uddannelse. Kommissionen må afvise en sådan indskrænkning i ansættelsesmyndighedens kompetence til at udvælge sine medarbejdere.

Med hensyn til spørgsmålet om anciennitetsberegningen har Kommissionen bemærket, at tjenestefrihed af personlige årsager med henblik på faglig videreuddannelse ikke i henhold til vedtægtens artikel 24 skal medtages ved anciennitetsberegningen; Kommissionen har i den forbindelse anført, at en sådan videreuddannelse kan ske sideløbende med udøvelsen af en tjenstlig funktion. Kommissionen har i øvrigt understreget, at tjenestetid som kontraktansat medregnes ved beregning af anciennitet.

Kommissionen har bestridt sagsøgernes anbringende om, at der budgetmæssigt skulle være ledige LA 5-stillinger, idet den har anført, at selv om oversigten over de budgetmæssigt ledige stillinger i marts 1982 indeholder et vist antal LA 5-stillinger, indebærer dette ikke, at disse stillinger er ledige, idet de er udnyttet til ansættelser i lønklasserne LA 8 og LA 7.

For så vidt angår spørgsmålet om parallelle aktmapper har Kommissionen understreget, at den fejlberegning, Jean-Louis Delvaux var udsat for, er blevet korrigeret. Kommissionen er af den opfattelse, at sådanne fejlberegninger beklageligvis kan ske, men at vedtægtens artikel 26, der foreskriver, at alle dokumenter skal forelægges vedkommende tjenestemand, tilvejebringer en fyldestgørende sikkerhed mod, at der kommer til at indgå fejl i den personlige aktmappe til skade for tjenestemanden. Sagsøgte har tilføjet, at de såkaldte »parallelle aktmapper« ikke tjener som et substitut for de vedtægtsmæssigt førte personlige aktmapper, og sagsøgerne kan ikke på noget grundlag påstå, at ansættelsesmyndigheden i forbindelse med deres ansøgninger om forfremmelse skulle have anvendt andre end de oplysninger, der indeholdes i deres personlige aktmappe. Kommissionen har følgelig afvist sagsøgernes opfordring til at fremlægge de såkaldte »parallelle aktmapper«.

Endelig har Kommissionen bemærket, at anbringendet om magtfordrejning, der først er fremført i replikken, må afvises i henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 2, idet der ikke under skriftvekslingen er fremkommet hverken retlige eller faktiske omstændigheder, som vil kunne berettige sagsøgerne til at fremføre nye søgsmålsgrunde.

IV — Kommissionens svar på Domstolens skriftlige spørgsmål

Som svar på det første spørgsmål (jfr. ovenfor s. 2382) har Kommissionen erklæret, at for tjenestemænd i katagori A er ansættelse som alt overvejende hovedregel sket blandt ansøgere med universitetsuddannelse; i sprogtjenesten derimod »har kandidater med ligestillede faglige kundskaber tidligere periodisk kunnet deltage i udvælgelsesprøver, og der er i et vist omfang rekrutteret tjenestemænd med dokumenterede faglige kundskaber, som har kunnet ligestilles med en universitetsuddannelse«. Forskellen mellem den foretagne ansættelse til tjenestemandsstillinger i katagori A og i sprogtjenesten beror imidlertid ikke på en differentieret fortolkning af vedtægtens artikel 5, men den anvendte praksis er begrundet i de faktiske omstændigheder, som kan variere fra den ene gruppe til den anden.

Som svar på det andet spørgsmål har Kommissionen anført, at den ikke ved det videre karriereforløb sondrer mellem tjenestemænd ansat på grundlag af en universitetsuddannelse og tjenestemænd ansat på grundlag af hermed ligestillede faglige kvalifikationer. Forfremmelser

sker efter bedømmelse af tjenestemandens arbejdsindsats og arbejdsresultater.

V — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 21. april 1983 redegjorde Torben Rode som sagkyndig på sagsøgernes vegne for indholdet af de forskelige danske sproglige uddannelser efter studentereksamen. Derefter afgav sagsøgerne ved Jytte Thorbek og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Johannes Føns Buhl, som befuldmægtiget, mundtlige indlæg og besvarede Domstolens spørgsmål.

Under retsmødet anerkendte sagsøgerne, at sagen angår en beslutning om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45 og drejer sig om omfanget af ansættelsesmyndighedens skøn i forbindelse med en udnævnelse på grundlag af et stillingsopslag.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. maj 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 8. januar 1982, har Lene Øhrgaard og Jean-Louis Delvaux, der på daværende tidspunkt begge var tjenestemænd i lønklasse LA 6 i den danske oversættelsesafdeling ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand dels om annullation af Kommissionens afslag, meddelt ved skrivelse af 3. april 1981, på deres ansøgninger om stillinger som ledende oversættere i lønklasse LA 5 i henhold til stillingsopslag KOM/1134-1140/80, dels om, at Kommissionen tilpligtes at udnævne dem i de nævnte stillinger, enten ved at oprette to nye stillinger som ledende oversættere eller ved at annullere udnævnelserne af to tjenestemænd, som blev udnævnt, og hvis kvalifikationer sagsøgerne har bestridt.

2 I stillingsopslaget KOM/1134-1140/80 var »kvalifikationskravene« angivet som følger:

»— Uddannelse på universitetsniveau afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring på tilsvarende niveau;

— lang erfaring i oversættelse. Erfaring i revision, og

— sikker udtryksfærdighed og stilfornemmelse«.

3 Det er ubestridt, at sagsøgerne opfyldte betingelserne for at kunne forfremmes til lønklasse LA 5. Deres ansøgninger blev imidlertid ikke imødekommet, og Kommissionen udnævnte den 1. marts 1981 de to tjenestemænd, hvis udnævnelser sagsøgerne har anfægtet.

4 Efter at have indbragt en klage for ansættelsesmyndigheden i medfør af vedtægtens artikel 90 har sagsøgerne anlagt denne sag, som oprindelig støttedes på to hovedanbringender. For det første har sagsøgerne gjort gældende, at de to tjenestemænd, Kommissionen forfremmede, ikke opfyldte alle betingelserne ifølge stillingsopslaget, og at Kommissionen ved at udnævne dem har begået en åbenbar fejl. For det andet har sagsøgerne anført, at de pågældende stillinger i stedet burde være tildelt dem, navnlig på grund af, at de var bedre kvalificerede.

5 I replikken har sagsøgerne desuden gjort gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i magtfordrejning, hvilket hævdes at fremgå af nye oplysninger, Kommissionen har givet i svarskriftet.

6 Kommissionen har anført, at sidstnævnte anbringende bør afvises i medfør af procesreglementets artikel 42, stk. 2; inden der tages stilling til Kommissionens indsigelse om, at det tredje anbringende er fremført for sent, skal der dog knyttes følgende bemærkninger til de to første anbringender.

Det første anbringende

7 Til støtte for det første anbringende har sagsøgerne navnlig henvist til, at det efter deres opfattelse kun er den faglige erfaring, der er erhvervet efter opnåelsen af det krævede eksamensbevis, der kan tages i betragtning, og at de to hovedbetingelser i stillingsopslaget, nemlig et eksamensbevis på universitetsniveau og faglig erfaring, derfor må være kumulative. I denne sag opfyldte imidlertid ingen af de to personer, der blev forfremmet, begge betingelserne; den ene havde ikke noget eksamensbevis på universitetsniveau og kunne derfor heller ikke have faglig erfaring, mens den anden, som først fik sit eksamensbevis på universitetsniveau i 1979, ved sin forfremmelse kun havde to års anciennitet, hvilket ikke er »lang erfaring«.

8 Som Kommissionen med rette har anført, fremgår det klart af ordet »eller« i stillingsopslaget, at der er tale om alternative betingelser. Det er således ikke blot nødvendigt, men også tilstrækkeligt, at ansøgerne enten har et eksamensbevis på universitetsniveau eller en tilsvarende faglig erfaring, hvilket i øvrigt også følger af tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 1 og 2, hvor det blandt andet bestemmes, at stillingerne i kategori LA »kræver universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber«.

9 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at påpege, at de to tjenestemænd, hvis forfremmelser anfægtes, i 1974 bestod en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse inden for Fællesskaberne, og at ansættelsesmyndigheden på daværende tidspunkt skønnede, at de var i besiddelse af faglige kundskaber ligestillet med universitetsuddannelse; de har derfor utvivlsomt begge opfyldt den første betingelse i stillingsopslaget.

10 Da de pågældende to tjenestemænd siden 1974 havde arbejdet som oversættere ved Kommissionen, kan det således ikke bestrides, at de havde lang erfaring i oversættelse, og at de dermed også har opfyldt den anden betingelse i stillingsopslaget.

11 Det første anbringende kan herefter ikke tages til følge.

Det andet anbringende

12 Sagsøgerne har gjort gældende, at selv om de to tjenestemænd, hvis udnævnelser sagsøgerne har anfægtet, måtte antages at opfylde kvalifikationskravene i stillingsopslaget, burde ansættelsesmyndigheden ikke desto mindre have forfremmet sagsøgerne; ikke alene opfyldte de alle betingelserne, men Kommissionen har endog gjort sig skyldig i en åbenbar fejl ved ikke at udnævne dem, når det tages i betragtning, at de navnlig på baggrund af deres universitetsuddannelse var bedre kvalificerede end de to tjenestemænd, der blev forfremmet.

13 Kommissionen har afvist sagsøgernes argumentation under henvisning til, at den er i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 45, hvorefter forfremmelser sker på grundlag af en sammenligning af ansøgernes fortjenester og ikke alene på grundlag af universitetseksaminer.

14 Da der er tale om en forfremmelse, skal det indledningsvis fremhæves, at ansættelsesmyndigheden ved sin vurdering af tjenestens interesse og af de fortjenester, der skal tages i betragtning i forbindelse med den i vedtægtens artikel 45 nævnte afgørelse, har et vidt skøn, og at Domstolen på dette område kun bør tage stilling til, om administrationen har holdt sig inden for grænser, som ikke kan kritiseres, og ikke har udøvet sine beføjelser åbenbart fejlagtigt.

15 I den foreliggende sag er der intet i sagens akter, der giver grundlag for at antage, at ansættelsesmyndigheden ikke har foretaget en korrekt vurdering af de enkelte ansøgeres, herunder sagsøgernes, kvalifikationer og fortjenester.

16 Særlig med hensyn til det af sagsøgerne rejste spørgsmål om eksamensbeviserne skal det, således som Domstolen har udtalt i dommen af 17. marts 1983 (Hoffmann, sag 280/81, Sml. 1983, s. 889), bemærkes, at for så vidt angår spørgsmålet om forfremmelser har også andre omstændigheder betydning for den sammenligning af fortjenester, der skal foretages for de tjenestemænd, der kan forfremmes, navnlig hvorledes de i almindelighed har udført deres arbejdsopgaver.

17 Sagsøgerne kan herefter ikke rejse indsigelse mod, at ansættelsesmyndigheden under udøvelsen af sit skøn ikke udelukkende har taget ansøgernes eksamensbeviser i betragtning, og at den har valgt at forfremme to personer, hvis eksaminer efter sagsøgernes opfattelse lå på et lavere niveau end deres egne.

18 Sagsøgerne har endvidere anført, at den tjenestefrihed af personlige årsager, de havde fra 1. januar 1976 til 1. juli 1977, i virkeligheden har hindret dem i at blive forfremmet, idet den afbrød deres anciennitet, selv om tjenestefriheden blev givet dem i tjenestens interesse.

19 Det skal i denne forbindelse først bemærkes, dels at anciennitet kun er ét blandt flere kriterier, og at den under ingen omstændigheder kan have større vægt end ansøgernes fortjenester, dels at vedtægtens artikel 40, stk. 3, bestemmer, at tjenestemanden »under tjenestefriheden ... ikke [kan] avancere til et højere løntrin eller forfremmes til en højere lønklasse«. Det kan derfor ikke bebrejdes ansættelsesmyndigheden, at den har betragtet sagsøgernes

anciennitet som afbrudt under deres tjenestefrihed. Desuden er der intet i sagens akter, der giver grundlag for at antage, at ancienniteten har spillet en afgørende rolle i forbindelse med de pågældende udnævnelser.

20 Da sagsøgerne ikke har fremført andre oplysninger, der kunne føre til at antage, at ansættelsesmyndigheden har overskredet grænserne for sit skøn ved at foretrække at forfremme andre ansøgere, kan det andet anbringende heller ikke tages til følge.

21 Anbringendet vedrørende magtfordrejning savner herefter ethvert grundlag og kan derfor heller ikke tages til følge.

22 Sagsøgte vil herefter være at frifinde for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse. For så vidt angår påstanden om, at Kommissionen af Domstolen tilpligtes at udnævne de to sagsøgere, skal det blot bemærkes, at en sådan påstand under alle omstændigheder falder uden for Domstolens kompetence.

Sagens omkostninger

23 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, skal den part, der taber sagen, afholde sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i sager vedrørende ansatte ved Fællesskaberne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. Hver part betaler sine omkostninger.

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. juli 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT P. VERLOREN VAN THEMAAT FREMSAT DEN 19. MAJ 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Indledning

I denne sag bliver der på ny forelagt Domstolen en række spørgsmål i forbindelse med en forfremmelsesprocedure. Denne gang drejer det sig om en meddelelse om syv ledige stillinger som ledende oversætter i lønklasse LA 5/4 i Kommissionens danske oversættelsesafdeling. Såvel sagsøgerne som de øvrige i denne sag nævnte personer har, med få måneders forskel, arbejdet i denne afdeling siden 1974. Sagsøgernes ansøgninger blev sammen med andre ansøgninger afslået af Kommissionen, mens bl. a. T. Bye Rasmussen og A. Rasmussen blev forfremmet til de nævnte ledige stillinger.

Sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens ved skrivelse af 3. april 1981 meddelte afslag på deres ansøgninger om udnævnelse til ledende oversættere i henhold til meddelelse om ledig stilling (KOM/1134-1140/80). Endvidere har de nedlagt påstand om, at Domstolen skal pålægge sagsøgte at udnævnte dem til ledende oversættere med anciennitet fra 1. marts 1981, enten ved oprettelse af to nye faste stillinger som ledende oversættere eller ved annullation af udnævnelserne af T. Bye Rasmussen og A. Rasmussen. Da fællesskabsretten ikke giver hjemmel for et sådant pålæg, må denne anden påstand afvises. Jeg vil derfor i mit forslag i det følgende udelukkende komme ind på den første påstand.

Sagsøgernes vigtigste søgsmålsgrunde kan sammenfattes således: T. Bye

1 — Oversat fra nederlandsk.